

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 6. februar 2023
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Benjamin Vynne Mus-
chinsky
Sagsnr.: 2023-0030-8105
Dok.: 2690400

Besvarelse af spørgsmål nr. 21 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 21 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 9. januar 2023. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Morten Messerschmidt (DF).

Peter Hummelgaard

/

Camilla Hellesø Nielsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 21 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”I en situation, hvor en voldsforbryder har forvoldt personlig skade på sit offer, der følgelig indlægges på hospital, skal have sygedagpenge og måske i genoptræning, vil den slags udgifter afholdes af skatteyderne, uagtet at det er en direkte konsekvens af forbryderens gerning. Det ønskes belyst, om man ikke bør – eller fremover i højere grad bør – rejse sådanne udgifter som erstatningskrav mod gerningsmanden. Vil ministeren på den baggrund oplyse, hvilke muligheder der i dag foreligger for, at der som følge af en straffesag, hvor gerningsmanden ikke alene har forvoldt ofret skade, men også enten direkte eller indirekte har forvoldt det offentlige økonomisk skade, rejses et erstatningskrav, og i hvilket omfang benyttes eventuelle muligheder?”

Svar:

1. Justitsministeriet kan oplyse, at adgangen til at rejse krav om erstatning og gøre regres imod en skadevolder på Justitsministeriets område er reguleret i bl.a. lov om erstatningsansvar (erstatningsansvarsloven) og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (offererstatningsloven).

Erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, fastslår således, i hvilket omfang der kan gøres regres mod den erstatningsansvarlige, såfremt der som følge af en skade tilkommer skadelidte ydelser fra tredjemand.

Det følger af bestemmelsen, at ydelser i henhold til den sociale lovgivning, herunder dagpenge, sygehjælp, pension efter den sociale pensionslovgivning og ydelser i henhold til lov om arbejdsskadesikring, som tilkommer en skadelidt eller efterlevende, ikke kan danne grundlag for regreskrav mod den erstatningsansvarlige. Det samme gælder pensionsydelser, der udbetales af stat, kommune eller i henhold til anden pensionsordning, samt forsikringsydelser uanset forsikringens karakter, jf. herved erstatningsansvarslovens § 22, stk. 2. Erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, fastslår dog samtidig, at sygedagpengeydelser efter sygedagpengeloven kan danne grundlag for regreskrav mod den erstatningsansvarlige i medfør af sygedagpengelovens § 78, stk. 1.

Bestemmelsen bygger på Justitsministeriets erstatningslovudvalgs betænkning nr. 679/1973 om erstatning for tab ved personskade og tab af forsørger og betænkning nr. 827/1978 om lempelse af erstatningsansvar m.v.

Baggrunden for bestemmelsen er bl.a., at udgifterne ved det sociale sikrings-system efter udvalgets opfattelse bør fordeles på samfundets medlemmer eller grupper af disse efter generelle kriterier og ikke bæres af den enkelte skadevolder, jf. Folketingstidende 1983-84 (2. samling), tillæg A, sp. 103-104, lovforslag nr. L 7.

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra beskæftigelsesministeren, som oplyser følgende:

”Hvis en kommune har udgifter til sygedagpenge, og borgerens sygemelding skyldes en personskade eller en ulykke, kan kommunen i nogle tilfælde få de udbetalte sygedagpenge erstattet, jf. sygedagpengelovens § 78 om regres. Formålet med reglen er at dække en del af kommunens udgifter til sygedagpenge i situationer, hvor der er en ansvarlig skadevolder.

Som udgangspunkt bliver en erstatningsansvarlig person, der er skyld i en skade på en anden person, dog ikke pålagt at betale de udgifter, som det offentlige afholder som følge af skaden. Det vil sige, at kommunerne som udgangspunkt fuldt og endeligt afholder udgifterne til løbende ydelser.

For at kommunen skal kunne søge regres for udgifterne til sygedagpenge, skal en række betingelser være opfyldt. For det første kræver det, at sygedagpengene udbetales som følge af en lidelse, der er forvoldt af en ansvarlig skadevolder. For det andet skal de erstatningsretlige betingelser være opfyldt. Der skal fx være en årsagssammenhæng mellem perioden med udbetaling af sygedagpenge og den skadevoldende handling.

I de tilfælde kan kommunen gøre et regreskrav gældende over for skadevolderen, hvilket i praksis typisk vil være skadevolders forsikringsselskab. Forsikringsselskaber har pligt til at orientere skadelidtes opholdskommune, når der udbetales erstatning til skadelidte som følge af en personskade.

Når der er tale om en voldssag, vil skadevolderes eventuelle ansvarsforsikring som udgangspunkt ikke erstatte evt. skader. Kommunen må således rette regreskravet mod skadevolderen.

Hvis kommunen søger regres, og forsikringsselskabet afviser regreskravet, fordi forsikringsselskabet ikke mener, at betingelserne er opfyldt, er det domstolene, der afgør, hvorvidt kommunen har et regreskrav. Det samme gælder, hvis kommunen søger regres mod en skadevolder, som ikke har en ansvarsforsikring, som dækker skaden.

I forhold til kommunernes brug af regres, kan jeg oplyse, at kommunens indtægter fra regres for udgifter til sygedagpenge, jf. sygedagpengelovens § 78, i 2021 udgjorde ca. 81 mio. kr. (2021-pl), hvoraf halvdelen tilfalder staten. Beskæftigelsesministeriet er ikke i besiddelse af tal for antallet af sager, som indtægterne vedrører.”

2. Det bemærkes, at erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, ikke berører statens adgang til at gøre regres for erstatning mv., som staten har udbetalt i medfør af offererstatningsloven. Det følger således af offererstatningslovens § 17, stk. 1, at staten indtræder i skadelidtes krav mod skadevolderen i det omfang, der er ydet erstatning efter loven. Staten har dermed adgang til at gøre regres hos skadevolder for erstatning, som staten har udbetalt til skadelidte efter offererstatningsloven. Dette kan bl.a. omfatte erstatning og godtgørelse for tabt arbejdsfortjeneste, helbredelsesudgifter, varigt mén, tab af erhvervsevne og tort.

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Civilstyrelsen, som oplyser følgende:

”Når Erstatningsnævnet træffer afgørelse, som tilkender erstatning efter offererstatningsloven, så modtager Civilstyrelsen altid en kopi af afgørelsen. Herefter behandler Civilstyrelsen en regressag.

Ved behandlingen af en regressag foretages en selvstændig juridisk vurdering af, om de almindelige erstatningsretlige betingelser for at gøre krav gældende mod skadevolderen er opfyldt. Civilstyrelsen skal ved behandlingen af regressagen bl.a. kunne godtgøre over for skadevolderen, hvorfor styrelsen gør kravet gældende mod denne (det erstatningsretlige ansvarsgrundlag), og at der er årsagssammenhæng mellem skadevolderens handlinger (den strafbare handling) og den erstatning, der er udbetalt til skadelidte, herunder størrelsen af den udbetalte erstatning eller godtgørelse.

I hovedparten af de sager, hvor der er en kendt skadevolder, bliver pågældende mødt med krav om at skulle betale erstatning eller godtgørelse til staten.”